Дочака утрото в парка. От време на врем влизаше в мазата на Линината къща, където беше малко по-топла. Подскачаше и мяташе ръце да се постопли и се връщаше в засадата си да се взира в нощта, която променяше съдбата му. Скоро започна да вали. Първият сняг на 1954 г. Ловеше с изплезен език едрите снежинки, които безшумно превръщаха алеите в парка в бяла пустиня. Върху девствено чистия сняг момчето изписа със стъпки си през цялата затревена площ нейното име: Л И Н А. Понякога му се струваше, че зад завесите се движат сенки.

Басистът излезе призори. Разгърна пухестата снежна завеса и изчезна зад ъгъла. Лина гледаше след него през прозореца. Навън се чуваше дрънчащата млекарска кола. Излезе от скривалището си и застана на открито. Снегът бавно затрупваше Лининото име. Стоеше така и трепереше като трескав.

Тя изтича навън, като наметна палтото си върху нощницата:

- Какво правиш тук?

Трепереше като болно куче.

- Ти си видял...

Беше видял и знаеше добре какво се беше случило. Това вече не беше Лина. Най-после беше узнала докрай ОНОВА. Виждаше се по тъмните кръгове под очите й от недоспиване и по малките белези от ухапвания по врата й, които леко бяха посинели. Хубавата му играчка, която толкова много обичаше, най-накрая се беше повредила и Херцег чувстваше, че повече не може да се поправи. Вече никой не можеше да го утеши, а което е най-страшно - това не мо-

жеше да направи и тя самата, колкото и да искаше! Сякаш схванала неизмеримото му страдание, момичето заскимтя:

- Удари ме... Моля те, моля те, удари ме!

Беше се втренчил като омагьосан в малките издайнически следи от зъби.

Осквернената Лина!

- Удари ме, какво чакаш? Кажи ми, че съм курва! Хайде, кажи!

Плачеше и се тресеше от възбуда и студ.

Той се обърна и си тръгна.